

Dr. Palágyi Tivadar*

AZ EURÓPAI SZABADALMI HIVATAL MŰSZAKI FELLEBBEZÉSI TANÁCSAINAK NÉHÁNY ÉRDEKES DÖNTÉSE 2016-BAN

Az alábbiakban az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) műszaki fellebbezési tanácsainak néhány 2016. évi érdekes döntését ismertetjük témák szerint alcímek alá sorolva.

Az ismertetett döntések az Európai Szabadalmi Egyezmény (ESZE) és annak végrehajtási utasítása számos cikkét, illetve szabályát érintik. A válogatásnál az egyik alapvető szempont a szabadalmi ügyvivői gyakorlatban való felhasználhatóság volt.

Elfogadhatóság

1. A *T 1533/13* ügyben a tanács azt vizsgálta, hogy egy új igénypontra vonatkozó kérelem alapulhat-e egy korábban benyújtott kérelmen vagy egy engedélyezett igényponton.

A szabadalmas közvetlenül a tanács előtti szóbeli tárgyalás előtt új főkérelmet nyújtott be, amely egy olyan jellemzőt foglalt magában, amely a fellebbezéssel együtt benyújtott tíz segédkérelem közül csupán háromban volt jelen. A szabadalmas azzal érvelt, hogy ezt az új kérelmet valójában időben nyújtotta be, mert az igényelt jellemző jelen volt a fellebbezés indokolásában, és ezért a felszólalónak elegendő ideje volt a módosítás megfontolására.

A tanács azonban azon a véleményen volt, hogy a szabadalmas a fellebbezés indokolásában nem adott magyarázatot a segédkérelmekben előadott módosításokra, és hangsúlyozta, hogy módosított igénypontok benyújtása nem mentesíti a szabadalmast azon feladat alól, hogy a fellebbezés indokolásában kifejezetten részletezze a módosítások tárgyhoz tartozását. A szabadalmas által közölt indokolásban nem volt arra vonatkozó tájékoztatás, hogy miért nyújtott be tíz segédkérelmet, és ezért a felszólaló csak töprenghetett azon, hogy a módosítások milyen célt szolgálnak. Az a tény, hogy a vitatott jellemző az engedélyezett 3. igénypontonban is jelen volt, szintén nem elegendő ok az új kérelem elfogadásához: a tanács megjegyezte, hogy a szabadalom nyolc további termékigénypontot tartalmazott, amelyek mindegyike egy sor paramétert határozott meg.

A tanács szerint nem volt észszerű azt várni a felszólalótól, hogy mindegyik paramétert megvizsgálja a technika állásához viszonyítva, különös tekintettel arra, hogy a szabadalmas a felszólalási eljárás alatt már benyújthatott volna a vitatott jellemzőre vonatkozó igénypontkérelmet.

---

* Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

2. A *T 1785/15* ügyben a tanács arról döntött, hogy megengedhető-e fellebbezés egy olyan döntés ellen, amely engedélyezhetőnek minősít egy szabadalmat, ha a döntés összeegyeztethető a szabadalmas által jóváhagyott szöveggel.

A szabadalmas fellebbezést nyújtott be egy szabadalmat engedélyező döntés ellen, és egyrészt a szabadalom igénypontjaiban nyilvánvaló hibák kijavítását, másrészt új engedélyező döntés kiadását kérte. Az igénypontokban levő hibák azonban már abban a szövegben is jelen voltak, amely az ESZH szabadalomengedélyezési szándékát jelző hivatali közlést kísérette, és a kérelmező befizette a szükséges díjakat, valamint benyújtotta az előírt igénypontfordításokat. Így tehát feltételezhető volt, hogy jóváhagyta a szöveget.

A tanács úgy döntött, hogy a fellebbezés nem fogadható el, mert az engedélyező döntés nem érintette hátrányosan a fellebbező felet. Az a tény, hogy a kérelmező feltétel nélkül elfogadta az engedélyezni szándékozott szöveget, azt jelentette, hogy az engedélyező végzés nem érinthette kedvezőtlenül. A tanács utalt a bővített fellebbezési tanács G 1/10 döntésére, amely részletesen kifejtette a szabadalomengedélyezési szándékot jelző közlésben, valamint az engedélyező határozatban előforduló hibák kijavításának a lehetőségeit, de megállapította, hogy a bővített fellebbezési tanács döntése az adott körülmények között nem engedélyez javításokat. A tanács azonban visszautalta a fellebbezési díjat, mert úgy találta, hogy a fellebbező fél az alakiságokkal foglalkozó tisztviselő által adott azon helytelen tanácsra támaszkodott, hogy megengedett a fellebbezés.

3. A *T 55/11* ügyben abba nyerhetünk betekintést, hogyan használhatja a fellebbezési tanács a saját józan megítélését annak eldöntésekor, hogy engedélyezze-e új érvek alkalmazását a fellebbezési eljárásban.

A tanács előtti szóbeli tárgyaláson az egyik felszólaló elkezdte tárgyalni a feltalálói tevékenységet a D1 dokumentumból kiindulva, figyelemmel a D13 dokumentumra. Ezután ez a felszólaló először kezdett azzal érvelni, hogy a D13 dokumentumból kiindulva ugyanez a tárgy a D1 dokumentumra tekintettel nélkülözte a feltalálói tevékenységet. A szabadalmas olyan ellenvetést tett, hogy ezt az új érvet nem lehet elfogadni. A tanács megjegyezte, hogy eljárási szabályainak 13(1) cikke úgy rendelkezik, hogy a tanács józan megítélése szerint a felek ügyében bármilyen módosítás megengedhető, miután a fél benyújtotta fellebbezésének indokait vagy válaszát. A tanács fontolóra vette, hogy az új érv eltérés volt-e az eredeti érvektől, vagy éppen azok továbbfejlesztésének volt-e tekinthető. Itt a tanács hivatkozott a T 1621/09 döntésre, és megállapította, hogy az új érvet nem lehet csupán továbbfejlesztésnek tekinteni, mert az új elemzés egy eltérő legközelebbi technika állásán alapszik, és így eltérő okokat kell figyelembe venni annak megítélésekor, hogy a megkülönböztető jellemzők kézenfekvők-e. Ezért az új érv elfogadása a tanács belátásától függött. Mindazonáltal a tanács józan megfontolást gyakorolva elfogadta az érvet különböző okok miatt, amelyek közül az egyik az volt, hogy a szabadalmas a tanács ideiglenes véleménye alapján ésszerűen arra következtethetett, hogy egy ilyen új érvelés megvitatás tárgyává válhat.

Végül azonban – az új érv ellenére – a tanács azt állapította meg, hogy a vitatott tárgy feltalálói tevékenységen alapul.

4. A *T 1689/12* ügyben a tanács arról döntött, hogy olyan igénypontokat, amelyeket a felszólalási osztály előtti tárgyalás alatt az eljárás hatékonyságának biztosítása céljából visszavonnak, a fellebbezési tanács előtt újra be lehet-e iktatni az eljárásba.

A szabadalmas a felszólalási osztály előtti tárgyaláson visszavonta negyedik segédkérelmét, azonban fellebbezés után a tanács előtt megpróbálta azt újra beiktatni az eljárásba. A szabadalmas azzal érvelt, hogy ezt a kérelmet korábban azért vonta vissza, mert hatékony eljárást kívánt biztosítani, a felszólalási osztály ugyanis az eljárás kezdetén kinyilvánította, hogy csupán korlátozott számú segédkérelmet engedélyez.

A tanács elutasította a szabadalmas kérelmét, és a tanácsok, valamint a bővített fellebbezési tanácsok korábbi esetjogára hivatkozott, amely megállapította, hogy „az *inter partes* fellebbezési eljárás fő célja ... hogy bírói állásfoglalást kapjon annak a kérdésnek az eldöntésére, hogy helyes-e a felszólalási osztály döntése”. A tanács az esetjog szerint megállapította, hogy „az elsőfokú eljárásban a felek nem jogosultak ügyüket tetszésük szerint eltolni a másodfokra, ezáltal arra kényszerítve a fellebbezési tanácsot, hogy vagy megbírálja az első fok döntését, vagy pedig visszaküldje az ügyet az első foknak”. Ezért a tanács megállapította, hogy a kérelem nem volt elfogadható.

5. A *T 1689/12* ügyben (amely azonos az előzővel) a tanács arról is döntött, hogy megengedhető-e a fellebbezési eljárásban független igénypontok hozzáadása egy olyan igénypontszorozathoz, amelynek az érvényességét nem lehet kétségbe vonni.

A szabadalmas volt az egyetlen fellebbező fél a felszólalási osztálynak egy olyan döntése ellen, amely a szabadalmat módosított formában tartotta fenn, ezért a felszólaló nem vonhatta kétségbe a fenntartott igénypontok érvényességét. A szabadalmas a fellebbezés benyújtásakor további igénypontokat kívánt hozzáadni a fenntartott igénypontokhoz. A felszólaló szerint ez a módosítás nem volt megengedhető, mert azt nem egy felszólalási ok idézte elő (ESZE, 80. szabály). A felszólaló azzal érvelt, hogy az új, független 2. igénypont a fenntartott 1. igénypont egy előnyös kiviteli alakja; ezért egy további független igénypont hozzáadását nem egy felszólalási ok idézte elő.

A tanács ezzel nem értett egyet, és megjegyezte, hogy a 2. igénypont valójában nem a fenntartott 1. igénypont egy előnyös megvalósítási módja, mert nem foglalja magában az 1. igénypont összes jellemzőjét. A tanács a *T 181/02* ügyre hivatkozott, amely kivételes esetekben engedi meg egy engedélyezett egyetlen független igénypont helyettesítését két független igényponttal, mégpedig olyankor, amikor egy engedélyezett független igénypont két sajátos kiviteli alakra vonatkozik. A tanács abban az esetben azon a véleményen volt, hogy a vizsgált ügy ilyen kivételes eset volt, és ennek megfelelően engedélyezte a módosítást.

6. A *T 105/11* ügyben hozott ítélet arra vonatkozott, hogy engedélyezhető-e fellebbezés, ha azt az ESZH által kibocsátott másodlagos döntés miatt későn nyújtják be.

A bejelentést a vizsgálati osztály szóbeli tárgyalás után elutasította, és ezt követően egy írott döntést adott ki. Az írott döntés nyilvánvaló hibákat tartalmazott, és a bejelentő helyesbítést kért, amit ezután a vizsgálati osztály elintézett, és erről a bejelentőt egy másodlagos döntésben értesítette. A bejelentő fellebbezést nyújtott be, azonban a fellebbezés benyújtásának határidejét a másodlagos döntés kiadásának időpontja alapján, nem pedig az eredeti döntés időpontja alapján számította ki. Ennek következtében a fellebbezést időben nyújtotta ugyan be, de indokolásának a benyújtásával késett. Minthogy az ESZH nem helyesen és egyértelműen azonosította a második írott döntést helyesbítésként (ami nyilvánvalóvá tette volna, hogy a határidőket az első döntéstől kell számítani), nem pedig új döntésként, a tanács – bár nem minden tétovázás nélkül – azt állapította meg, hogy a fellebbezést időben nyújtották be.

7. A *T 917/11* ügyben a tanács azt vizsgálta, hogy a felszólalási eljárásban késve benyújtott dokumentumokat, majd a fellebbezésben benyújtott további dokumentumokat el kell-e fogadni az eljárásban.

A felszólaló fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztály közbenső döntése ellen, amely a szabadalmat módosított formában tartotta fenn. A D5 dokumentumot a felszólalási eljárásban az engedélyezés után több mint 9 hónappal és a szóbeli tárgyalásra való felhívás elküldése után 8 hónappal, vagyis késve nyújtották be, és nem is tűnt első pillantásra a tárgyhoz tartozónak; ezért a felszólalási osztály nem fogadta be az eljárásba. A szabadalmas a D5 dokumentumot a fellebbezési eljárásban a D6–D9 és a G10–13 dokumentummal – amelyek a fellebbező fél állítása szerint már ismert technológiákra vonatkoztak – együtt ismét benyújtotta.

A tanács szóbeli tárgyalásra vonatkozó felhívására válaszként a fellebbező fél további D10–D12 dokumentumot nyújtott be. A tanács a szabadalmat módosított formában továbbra is fenntartotta, mert megállapította, hogy a találmány a D1 dokumentumban, vagyis a legközelebbi technika állásában, valamint a D2–D4 dokumentumban foglaltakhoz képest feltalálói tevékenységen alapszik. A tanács elutasította a D5–D12 és a G10–13 dokumentum befogadását, mert azokat későn nyújtották be, és nem voltak első pillantásra a tárgyhoz tartozók, vagy pedig a találmány tárgyától túl távol eső területre vonatkoztak.

A fentiekre tekintettel a tanács elutasította a fellebbezést, és a szabadalmat módosított formában fenntartotta.

8. A *T 1458/12* ügyben arról született döntés, hogy a szabadalmas címének egy másik illetékeségi területre való megváltozása a jogi személyiség megváltoztatását jelenti-e.

A szabadalmas fellebbezett a felszólalási osztály szabadalmat megsemmisítő döntése ellen. A fellebbező szabadalmas a fellebbezést a Brit Virgin-szigeteken levő cégének címét

használva nyújtotta be, azonban a fellebbezés benyújtásának időpontjában a vállalat címe valójában Mauritiuson volt, és a felszólaló alperes bizonyítékot nyújtott be arra nézve, hogy a fellebbező fél megszűnt létezni, mert vállalata (határokon keresztül történő átruházásról lévén szó) megszűnt a Brit Virgin-szigeteken. Az alperes kérte a fellebbezés elutasítását.

A szabadalmas bizonyítékot nyújtott be a címváltozásról, és előadta, hogy az nem okozott változást a vállalat jogi személyiségében.

A tanács meglegedett azzal, hogy a szabadalmas elegendő bizonyítékot nyújtott be annak igazolására, hogy jogi személyisége nem változott azáltal, hogy a Brit Virgin-szigetekről Mauritiusra költözött. Bár a szabadalmas a fellebbezésben „rossz címet adott meg”, a tanács meglegedett azzal, hogy a szabadalmas a fellebbezés benyújtására rendelkezésre álló két hónapos határidőn belül a fellebbezésben megadta nevét és címét, nemzetiségét és államát. A tanács egyetértett azzal, hogy a címet az ESZE 139. szabálya alapján helyesbíteni lehet. Ezért a fellebbezést elfogadta, de az végül nem vezetett sikerre, mert a tanács a szabadalmas egyik kérelmét sem tekintette elfogadhatónak.

9. A *T 497/11* ügyben a tanács arról döntött, hogy elfogadható-e egy fellebbezés, ha a kérelmek eltérnek a felszólalás alatt benyújtottaktól.

A felszólalási osztály a szabadalmat kellően egyértelmű és teljes körű feltárás hiánya, bővítő értelmű módosítás és a szabadalmazhatóság hiánya miatt vonta meg.

A tanács szóbeli tárgyalásra vonatkozó felhívására válaszként a szabadalmas – új képviselő igénybevétele mellett – a szabadalom fenntartását kérte a tárgyalás előtt egy hónappal benyújtott főkérelem vagy az 1–5. segédkérelmek egyike alapján. A szabadalmas a szóbeli tárgyalás időpontja előtt egy hétnél rövidebb időpontban egy további, 6. segédkérelmet nyújtott be, majd a tárgyalás napján egy további, 7. segédkérelmet. A főkérelem, valamint az 1. és 2. segédkérelem a felszólalási eljárás alatt benyújtott kérelmek változata volt néhány jellemző törlésével.

A tanács elutasította ezeknek a kérelmeknek az elfogadását, mert azokat túl későn nyújtották be, és miattuk az ügy újbóli megnyitására és még egy további ok megítélésére lett volna szükség. A 3. és 4. segédkérelem szintén a felszólalási eljárás alatt benyújtott, ekvivalens kérelmek módosított változata volt. A szabadalmas azonban törölte a számítógépprogramra vonatkozó 3. és 4. igénypontot. Minthogy a független főigénypontok változatlanok maradtak, ezeket a kérelmeket a tanács elfogadta, de azon a véleményen volt, hogy azok nélkülözik a feltalálói tevékenységet. Az 5. segédkérelmet a tanács elfogadta, de megállapította, hogy az nélkülözi a feltalálói tevékenységet. A 6. és 7. segédkérelmet nem fogadta el, mert a 6. segédkérelem a 3. segédkérelemre vonatkozott, a 7. segédkérelem pedig a szabadalmas előnyére beiktatott változást tartalmazott.

Minthogy az elfogadott kérelmek nélkülözték a feltalálói tevékenységet, a tanács a fellebbezést elutasította.

Bővítő értelmű módosítás [ESZE 123(2) cikk]

10. A T 99/13 ügy arra ad választ, hogy mi számít a benyújtott bejelentésből „világosan és egyértelműen levezethetőnek”.

A felszólalási osztály megvonta a szabadalmat, mert az egy olyan igénypontra vonatkozott, amely 25 °C-on sajátos viszkozitástartománnyal rendelkező folyékony anyagot védett, de véleménye szerint a „25 °C-on” kifejezés nem volt levezethető közvetlenül és egyértelműen a benyújtott bejelentésből.

A tanács nézete szerint azonban a bejelentés egyértelműen kinyilvánította, hogy a viszkozitás fontos tényező, és hogy a találmány csökkentett viszkozítású készítmény létrehozására irányul. Az a tény, hogy az igényelt hőmérséklet nem volt szó szerint kinyilvánítva az igényelt viszkozitásértékekkel kapcsolatban, a tanács nézete szerint nem volt lényeges, mert a bejelentés a 25 °C-ot előnyös használati hőmérsékletként nyilvánította ki. A bejelentés konkrétan meghatározta, hogy a viszkozitás helyreállításakor az előnyös hőmérséklet 25 °C, és hogy a viszkozitásmérést az igénypont oltalmi köre alá eső valamennyi példában 25 °C-on végzik.

A fentiek alapján a tanács elfogadta, hogy a bejelentés kinyilvánított alapot ad ahhoz, hogy az igényelt hőmérsékletértéket az igényelt viszkozitástartománnyal együtt lehessen említeni.

Az oltalmi kör alátámasztása (ESZE 84. cikk)

11. A T 809/12 ügyben a tanács arra a kérdésre adott választ, hogy engedélyezhető-e egy olyan igénypont, amely egy elérni kívánt eredményt határoz meg.

A vizsgálati osztály elutasított egy olyan igénypontot, amely egy bevont tárgyra irányult, és amely azt nyilvánította ki, hogy a bevont tárgy ΔE^* értéke (a tükröldalon) hőkezelés után nem nagyobb 2,5-nél.

A fellebbező szabadalmas azzal érvelt, hogy ez a jellemző nem más, mint az igénypontban jelen levő egyéb jellemzők korlátozása, hogy az igénypontot olvasó szakember tudja, hogy az igénypont többi jellemzőit úgy kell kialakítani, hogy eleget tegyenek ennek a ΔE^* értéknek.

A tanács azonban azon a véleményen volt, hogy maga a bejelentés olyan alacsony E értékű, bevont tárgyakra vonatkozik, amelyeknél a ΔE^* értéke mint igényelt jellemző elérendő eredményként van meghatározva, amely lényegileg megfelel a bejelentés tárgyát képező problémának. A tanács – megalapozott esetjogot követve – megerősítette, hogy az igénypontban jelen kell lennie valamennyi szerkezeti jellemzőnek, amely lényeges ennek a hatásnak az eléréséhez. Minthogy ez a feltétel az adott esetben nem teljesült, az igénypontot nem lehetett engedélyezni.

Egyértelműség (ESZE 84. cikk)

12. A T 1722/11 ügyben a tanács azt vizsgálta, hogy egyértelmű-e egy számítógépprogramra vonatkozó igénypont, amely egy igényelt eljárásra utalva van meghatározva.

A vizsgálati osztály a korábban benyújtott fő- és segédkérelmekről megállapította, hogy azok meg nem engedett bővítő értelmű módosítást tartalmaznak. Fellebbezés után a bejelentő egy főkérelmet, továbbá 1. és 2. segédkérelmet nyújtott be, azonban nem vett részt a tanács által kitűzött szóbeli tárgyaláson.

Az egyik igénypont a következő volt: „Számítógéppel olvasható adathordozón futó rezi-dens számítógépes program, amely olyan módon elrendezett utasítássorozatot tartalmaz, hogy egy számítógéppel vagy számítógépek sorozatával elvégezhető a 16–30. igénypont bármelyike szerinti eljárás”.

A tanács megállapította, hogy különböző igénypontok mindegyik kérelemben nélkülözik az ESZE 84. cikkében előírt egyértelműséget. A számítógépprogramra vonatkozó, eljárásigénypontokra hivatkozó igényponttal kapcsolatban szintén azt állapította meg, hogy az nem teljesíti az ESZE 84. cikkében előírt követelményt; ugyanis számos eljárási igénypont, amelytől a számítógépprogram-igénypont függött, nélkülözte az egyértelműséget, mert nem nyilvánította ki, hogy az eljárási lépéseket hogyan lehetne végrehajtani csupán (egyetlen) számítógépprogrammal. További függő igénypontok azért nélkülözték az egyértelműséget, mert nem nyilvánították ki, hogy közelebről meghatározott paraméterek hogyan határozzák meg vagy korlátozzák az igényelt számítógépprogramot.

A fentiek alapján a tanács elutasította a fellebbezést.

Újdonság (ESZE 54. cikk)

13. A T 2440/12 ügyben a tanács azt vizsgálta, hogy egy találmány korábbi nyilvános gyakorlatbavételét képezi-e a végrehajtható számítógépprogram-kód eladása a bejelentés elsőbbségi napja előtt.

A szabadalom ellen újdonsághiány, feltalálói tevékenység hiánya és nem kielégítő feltárás miatt szólaltak fel. Az újdonság kérdését érintette az a tény, hogy az igényelt, számítógéppel végrehajtott (folyadékáramlást utánzó) eljárásokat tartalmazó szoftvert a köz számára hozzáférhetővé tették a szabadalom elsőbbségi igénypontja előtt. Ezt a tény a szabadalmas nem vonta kétségbe, de azzal érvelt, hogy a kinyilvánítás nem tette lehetővé a találmány megvalósítását, mert egy szakember a hozzáférhető végrehajtható kód visszafejtése alapján nem lenne képes rekonstruálni az alapul szolgáló matematikai módszert.

A felszólalási osztály egyetértett a szabadalmassal, és fenntartotta a szabadalmat. Ez ellen a döntés ellen a felszólaló fellebbezett.

A tanács nem értett egyet a felszólalási osztállyal és a szabadalmas érveivel, és megállapította, hogy bár visszafejtett szoftverrel vagy a szoftver vonalról-vonalra való megvaló-

sításával egy „alternatív” (alacsony szintű) találmányi leírást kapnának (a szabadalomban feltárthoz képest), egy szakmában jártas olvasó még mindig hozzájutna a szoftverrel megtestesített eljárás leírásához. Ennélfogva a szoftver korábbi eladását a találmány megvalósítását lehetővé tevő korábbi használatnak kell tekinteni, és így az igénypontok nélkülözik az újdonságot.

A fenti okfejtés alapján a tanács a fellebbezést eredményesnek nyilvánította, és a szabadalmat megvonta.

14. A T 473/13 ügy arra ad választ, hogy kin nyugszik a bizonyítás terhe a termék állítólagos korábbi nyilvános gyakorlatbavétele esetén.

Az ügyben egy felszólaló fellebbezést nyújtott be a felszólalást elutasító végzés ellen. A fellebbezést bővítő értelmű módosításra, újdonsághiányra és feltalálói tevékenység hiányára vonatkozó érvekkel támasztotta alá

Egy második felszólaló mint feltételezett bitorló beavatkozói beadványt nyújtott be a tanácsnak. A beavatkozó nem kielégítő feltárássra, meg nem engedett bővítő értelmű módosításra és feltalálói tevékenység hiányára hivatkozott. A szabadalmas nyilatkozatára válaszként a beavatkozó további dokumentumokat nyújtott be bizonyítékként a találmány (feltaláló általi) állítólagos nyilvános gyakorlatbavételéről (egy rendszer olyan próbafelkészítéséről, amely az 1. igénypont oltalmi köre alá esett). A tanács egyetértett a beavatkozóval abban, hogy a rendszert felállító hasznosító vállalat alkalmazottai tudomást szerezhettek a berendezés műszaki jellegéről.

Az eldöntendő kérdés az volt, hogy az alkalmazottakat kötötte-e titkossági megállapodás. A bizonyítás terhe kezdetben az alperes szabadalmasra hárult annak megállapítása kapcsán, hogy létezett-e titkossági megállapodás. A szabadalmas azt válaszolta, hogy volt legalább egy hallgatólagos titkossági megállapodás, és benyújtotta a kutatási igazgató által aláírt, eskü alatti nyilatkozatot. Erre tekintettel a tanács úgy döntött, hogy a bizonyítás terhe most már a beavatkozón nyugszik annak bizonyításával kapcsolatban, hogy nem volt titkossági megállapodás. A beavatkozó ezt nem tudta bizonyítani, aminek következtében az sem nyert bizonyítást, hogy az állítólagos korábbi nyilvános gyakorlatbavétel nyilvános jellegű volt.

A fennmaradó okok közül egyik sem kedvezett a fellebbezésnek, ezért a tanács elutasította.

Feltalálói tevékenység (ESZE 56. cikk)

15. A T 1742/12 ügyben a tanács azt vizsgálta, hogy ha több anterioritás képezheti a legközelebbi technika állását, törvényes-e több dokumentumból kiindulni.

Egy bejelentő fellebbezést nyújtott be a vizsgálati osztály elutasító döntése ellen. Egyik érve az volt, hogy a vizsgálati osztály tanácsa helytelenül alkalmazta a „probléma-megoldás” megközelítést, mert nem a D1 dokumentum volt a legközelebbi technika állása. A bejelentő

azért is megfellebbezte a vizsgálati osztály döntését, mert meg akarta tudni a tanács döntését arról, hogy mely dokumentumokat kell kiválasztani a legközelebbi technika állásaként.

A tanács megismételte az ESZH álláspontját a legközelebbi technika állásáról, megállapítva, hogy azt gyakran az jellemzi, hogy a legtöbbet ígérő ugródeszka a találmányhoz (T 254/86), amennyiben olyan hasonló felhasználásra vonatkozik, amely szerkezeti és funkcionális módosítások minimális mennyiségét kívánja meg (T 606/89). Nem mindig egyértelmű, hogy melyik esetben kell megismételni a probléma-megoldás megközelítést a technika állásához tartozó más dokumentumokból kiindulva (T 710/97). Ha a szakembernek több megvalósítható út áll rendelkezésére, mindegyik utat ki kell próbálnia (T 967/97). Következésképpen a tanács megállapította, hogy megengedett a feltalálói tevékenységgel kapcsolatos érvelést bármelyik olyan dokumentumból kiindulva kifejtteni, amelyek megfelelő kiindulási pontnak látszik. A tanács azt is közölte, hogy egy a feltalálói tevékenységgel kapcsolatos ellenvetés nem válik érvénytelenné csupán azért, mert egy olyan dokumentumon nyugszik, amelyről nem állapították meg, hogy a legközelebbi technika állását képezi.

Jogok helyreállítása

16. A T 629/15 ügyben hozott döntés arra a kérdésre ad választ, hogy mi képezi a jogvesztő tevékenység okának a megszűnését.

A fellebbező fél európai képviselője továbbította a fenntartási díj nemfizetésén alapuló jogvesztésre vonatkozó értesítést, azonban csak néhány héttel később, az ügyfelével folytatott telefonbeszélgetés alkalmával vált benne tudatossá az a tény, hogy meg kellett volna fizetni a fenntartási díjat. Ennek megfelelően a fellebbező fél azzal érvelt, hogy a joghelyreállítás kérelmezésére engedélyezett két hónapos határidőt a telefonhívás időpontjától kell számítani, mert az annak alapján szerzett információ vezetett a köteleességmulasztás okának a megszüntetéséhez.

A tanács azonban ezzel nem értett egyet, és azon a véleményen volt, hogy a jogvesztésről szóló értesítés kézhezvételekor az európai képviselő megállapíthatta volna, és meg is kellett volna állapítania, hogy valami baj történt, és hogy a fenntartási díj befizetését nem szándékosan mulasztották el. Ezért a két hónapos határidőt a tanács a jogvesztésre vonatkozó értesítés időpontjától számította. Ez azt jelentette, hogy a joghelyreállításra vonatkozó kérelmet elkésve nyújtották be, és így azt nem lehetett elfogadni.

Határidő-mulasztás

17. A T 1325/15 ügyben a tanács abban a kérdésben döntött, hogy elfogadható-e egy fellebbezés, ha azért nyújtják be későn, mert a képviselőnél a posta feldolgozásakor elkövetett hiba miatt a fellebbezés határidejét helytelenül vezették be az előjegyzési rendszerbe.

A bejelentést szóbeli tárgyaláson elutasították, ami ellen a bejelentő fellebbezést nyújtott be, de a posta feldolgozásakor történt hiba miatt a bejelentő képviselője ezt két hónap késéssel tette. A bejelentő szerint a hiba azért következett be, mert az ESZH a szóbeli tárgyalásra vonatkozó felhíváshoz nem csatolta 2019-es űrlapját (amely az ESZE 106. és 108. cikkének a szövegére vonatkozik). A képviselő azt közölte, hogy akkor tudatosult benne a fellebbezés határidejének elmulasztása, amikor a bejelentő az ügyre vonatkozó friss értesülésért nyagatta. A képviselő azzal érvelt, hogy a döntésről nem helyesen értesítették, ezért a határidőt nem jegyezte elő.

Ezzel a tanács nem értett egyet, mert azon a véleményen volt, hogy az ügyben nem kellő gondossággal jártak el, és ez vezetett a határidő elmulasztásához. Ezért a tanács nem engedélyezte a jogvesztés helyreállítását, és a fellebbezést elutasította.

Visszaküldés az első foknak

18. A *T 985/11* ügyben a tanács arról döntött, hogy megvonhat-e egy szabadalmat azért, mert a leírás nincs hozzáigazítva az elfogadott igénypontokhoz.

Az ügyben tartott szóbeli tárgyaláson, amelyen a szabadalmas nem vett részt, a tanács a szabadalmas 3. segédkérelme alapján fenntartotta a szabadalmat. A felszólaló azt adta elő, hogy a szabadalmas nem nyújtott be olyan leírást, amely összhangban lett volna a 3. segédkérelem szövegével, és ezt nem is tehette meg, mert úgy döntött, hogy távol marad a szóbeli tárgyalástól. Ennek megfelelően a felszólaló előadta, hogy a szabadalom nem felel meg az ESZE jogi követelményeinek, és ezért meg kell vonni.

A tanács ezzel nem értett egyet, és arra az álláspontra helyezkedett, hogy saját tetszése szerint visszaküldheti az ügyet a felszólalási osztálynak a leírás helyesbítése céljából, vagy akár írásban folytathatja az eljárást. Minthogy a 3. segédkérelem igénypontjait a tanács engedélyezhetőnek találta, a szabadalom megvonását nem tartotta megfelelő lépésnek. Ezért az ügyet visszaküldte a felszólalási osztálynak azzal az utasítással, hogy a szabadalmat a 3. segédkérelem alapján fenn kell tartani.

19. A *T 1784/14* ügyben a tanács azt a kérdést vizsgálta, hogy mi a kockázata annak, ha a szabadalmas a felszólalási osztály vagy a tanács korábbi megfontolása nélküli segédkérelmek alapján kéri az ügy visszautalását az előző fórumhoz.

A szabadalmas mint alperes adott választ a felperes fellebbezést alátámasztó érveire, ahol a szabadalmas válasza egy főkérelmet és számos segédkérelmet tartalmazott. A segédkérelmek megfeleltek a felszólalási eljárásban benyújtott segédkérelmeknek. A szabadalmas ezekkel a kérelmekkel kapcsolatban csupán annyit adott elő, hogy azokat a felszólalási osztály nem vette fontolóra, és e tény fényében azt kérte, hogy a tanács küldje vissza az ügyet a felszólalási osztálynak, ha a főkérelmet nem tartja engedélyezhetőnek.

A tanács azon a véleményen volt, hogy a szabadalmas egyetlen érvet sem terjesztett be annak alátámasztására, hogy ezek a kérelmek kiküszöböljék a fellebbező felszólaló kifogásait.

A megalapozott esetjog szerint (például a T 1732/10 és a T 217/10 döntésben) alátámasztatlan igénypontkeresetek csak attól az időponttól kezdve érvényesek, amikor érvényességüket bizonyítják. Így az adott ügyben az igényponti segédkérelmeket érvénytelenül benyújtottnak kell tekinteni, aminek következtében azok nem képezik részét a fellebbezési eljárásnak. Ennek megfelelően azok lényegéről (vagy visszaküldésükről) a tanácsnak nem kellett döntenie.

20. A T 2171/14 ügyben a tanács arról döntött, hogy ha a felszólalási osztály döntéséből hiányzik az indokolás, a tanácsnak milyen körülmények között nem kell visszaküldenie az ügyet az osztálynak.

Megállapította, hogy a felszólalási osztály döntése alapvető hiányosságot mutat, mert nem volt (kellően) indokolva a hozzáadott anyagon alapuló kifogás az igénypontok ellen, amelyeket a felszólalási osztály engedélyezhetőnek talált. A tanács azonban úgy döntött, hogy az ügyet nem küldi vissza.

Döntésének indokolásában megjegyezte, hogy a fellebbező szabadalmast, aki visszaküldést kért, a felszólalási osztály döntése nem befolyásolja hátrányosan. A tanács korábbi előzetes véleményében a felszólalási osztályétől eltérő véleményre jutott, nevezetesen arra, hogy az igénypontok bővítő értelmű módosítást tartalmaznak. A tanács azonban nem hitte, hogy a szabadalmasnak nem volt elég ideje megválaszolni a tanács előzetes véleményét, és ezért nem volt szükség a válaszhoz további időt biztosító visszaküldésre. Emellett a tanács arra a véleményre jutott, hogy a visszaküldés a felszólalási osztály előtt olyan további eljárást eredményezett volna, amitől nem volt várható, hogy megváltoztatja a tanács előtti kérdés lényegét.

Eljárási sérelmek

21. A T 1717/13 ügyben a tanács megállapította, hogy a felszólalási osztály részéről nem jelent lényeges eljárási sérelmet, ha megállapítja, hogy nem fogad el további segédkérelmeket anélkül, hogy figyelembe venné azok tartalmát.

A fellebbező szabadalmas azt állította, hogy a felszólalási osztály súlyos eljárási sérelmet követett el különösen azzal, hogy a szóbeli tárgyalás alatt elfogadott két segédkérelmet, de visszautasított egy harmadikat vagy egy felajánlott negyediket.

A tanács megállapította, hogy a felszólalási osztály talán túllépte saját megfontolási körét, amikor a szóbeli tárgyalás alatt határozottan megállapította, hogy nem fogad el további segédkérelmeket anélkül, hogy kellően figyelembe venné azok tartalmát, azonban még ha ez végül megtörtént is, nem tekinthető lényeges eljárási sérelemnek, mert – tekintettel az

adott körülmények közötti eljárásra – a felszólalási osztály nem sértette meg a szabadalmas tisztességes meghallgatásra vonatkozó jogát.

A tanács azt is megállapította, hogy a felszólalási osztály által elkövetett egyéb állítólagos eljárási sérelmek közül egyik sem érdemel külön megfontolást.

22. A *T 355/13* ügy arra a kérdésre ad választ, hogy az ESZE 24(3) cikke alapján a fellebbezési tanács tagjai ellen részrehajlás miatt emelt kifogás miatt egy ilyen tag kicserélése történhet-e a kifogás elfogadhatóságának megfontolása nélkül.

Egy szabadalom engedélyezése ellen felszólaltak újdonsághiányra és feltalálói tevékenység hiányára hivatkozva. A felszólalási osztály elutasította a felszólalást, és a szabadalmat változatlan formában engedélyezte. A felszólaló e döntés ellen fellebbezést nyújtott be, számos kifogást támasztva egyrészt a meghallgatási jogával kapcsolatos eljárási sérelmek miatt, másrészt az újdonság és a feltalálói tevékenység, valamint az egyértelműség hiánya miatt; egyúttal új D7-D22 dokumentumokat is benyújtott. Amikor kézhez kapta a szóbeli tárgyalásra vonatkozó felhívást, és így tudomást szerzett a tanács összetételéről, további kifogást emelt a tanács beszámoló tagja ellen, és az ESZE 24(4) cikkére hivatkozva kérte annak kizárását a további eljárásból.

A tanács és a felszólaló közötti további levelezés után a tanács azon a véleményen volt, hogy a tanácsstagok helyettesítéséről rendelkező ESZE 24(4) cikk nem alkalmazható önműködően anélkül, hogy ne döntenének a kifogás elfogadhatóságáról, mert az ESZE 24(3) cikkének második és harmadik mondata előírja a kifogás megengedhetőségének előzetes vizsgálatát. A tanács tehát nem követett el eljárási sérelmet azzal, hogy nem helyettesítette kifogásolt tagját, amikor döntött az elfogultságot kifogásoló kérdésben.

A tanács a felszólaló számos egyéb kifogását is vizsgálta, és végül elutasította a fellebbezést.

A felszólalási osztály létszáma

23. A *T 1254/11* ügyben a tanácsnak abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a felszólalási osztály jogosult-e a szokásos háromtagú létszámát különleges körülmények között négy tagra bővíteni.

A vizsgált ügyben a létszámbővítésre azért volt szükség, mert a felszólaló által javasolt tanúkat a szóbeli tárgyaláson meg akarták hallgatni. A szabadalmas jelezte, hogy a szóbeli tárgyaláson nem vesz részt. Az eljárást írásban folytatták, és a szabadalmat a felszólalási osztály három főre csökkentett létszámmal megvonta, amit a szabadalmas kifogásolt.

A tanács az ügyben úgy döntött, hogy a felszólalási osztály mind bővített létszámmal, mind a szokásosra csökkentett létszámmal törvényesen járt el.

24. A *T 1088/11* ügyben a tanács arról döntött, hogy a felszólalási osztály helyes létszámú tanácsban hozott-e döntést.

Az előző, *T 1254/11* ügyben ismertetett döntés szerint a felszólalási osztály jogosult négy tagra bővülni, és ezt követően létszámát ismét csökkenteni. A vizsgált ügyben a felszólalási osztály négytagú összetételben járt el, azonban a felszólalást elutasító döntést csak három tag tárgyalta meg és írta alá. A tanács azon a véleményen volt, hogy ezt a döntést a felszólalási osztály helytelen összetétel mellett hozta, ezért a döntés érvénytelen.

Lényeges eljárási hiba

25. A *T 1693/10* ügyben a tanácsnak azzal kapcsolatban kellett állást foglalnia, hogy a felszólalási eljárásban a felszólalót képviselheti-e olyan személy, aki korábban a szabadalmast képviselte.

A felszólaló olyan képviselő jelenlétében jelent meg egy szóbeli tárgyaláson, aki korábban a szabadalmast képviselő cégnél dolgozott. A szabadalmas képviselője ezt lényeges eljárási sérelemnek tekintette, amely megfosztotta a szabadalmast a tisztességes meghallgatás lehetőségétől.

A kifogásolt képviselő azonban kísérőként volt csak jelen a szóbeli tárgyaláson, és nem kért engedélyt arra, hogy megszólalhasson. Ezért a tanács elfogadta a jelenlétét. Emellett az ügyet nem terjeszthette a bővített fellebbezési tanács elé, mert a tanács nem illetékes dönteni érdekütközésekben vagy az Európai Szabadalmi Intézet (Europäisches Patent Institut, epi) magatartási kódexével kapcsolatban.

26. A *T 1824/15* ügyben a tanácsnak arról kellett döntenie, hogy az ESZH vizsgálati osztálya előtti, állítólagos túlzott késedelem lényeges eljárási sérelemnek minősül-e.

A vizsgálati osztály a bejelentést egy szóbeli tárgyaláson feltalálói tevékenység hiánya miatt elutasította. A bejelentő a döntés ellen fellebbezést nyújtott be, és azt állította, hogy a vizsgálati osztály előtti eljárásban bekövetkezett súlyos késedelmek miatt lényeges eljárási sérelem történt.

A bejelentő két különálló késedelmet állított: (i) 11 évnél hosszabb késedelem történt, amikor a vizsgálati osztály a D3 dokumentum alapján kifogásolta a feltalálói tevékenység hiányát; és (ii) hét hónapnál hosszabb késedelem történt, amikor a vizsgálati osztály kiadta a szóbeli tárgyalás írott döntését.

Az (i) panasszal kapcsolatban a tanács azt állapította meg, hogy a feltalálói tevékenység hiányára alapozott támadás a szóbeli tárgyalásra vonatkozó felhívás kiadása után történt, de legalább kilenc nappal a szóbeli tárgyalás előtt. Míg a feltalálói tevékenység hiányára utaló kifogást a vizsgálati osztály több mint 3000 nappal (a bejelentő szerint) azt követően közölte, hogy a kutatási jelentésben először hivatkoztak a D3 dokumentumra, a tanács elutasította azt az érvet, hogy ez a késedelem ellentétes lenne az ESZE bármilyen rendelkezésével.

A (ii) panasszal kapcsolatban a tanács hasonlóképpen megállapította, hogy nem történt sérelem, mert az ESZE nem írja elő, hogy a szóbeli tárgyalás után mikor kell kiadni az írott döntést és a jegyzőkönyvet.

A tanács ismét elutasította a bejelentést feltalálói tevékenység hiánya miatt. Hasonló sorsra jutott a bejelentőnek az a kérése is, hogy a bővített fellebbezési tanács elé terjesszenek egy kérést (annak a fenntartási díjnak a visszatérítésével kapcsolatban, amely a szóbeli tárgyalás után, de az írott döntés és a jegyzőkönyv kézhezvétele előtt vált esedékessé).

27. A *T 803/12* ügyben a tanácsnak abban a kérdésben kellett döntenie, hogy eljárási sérelem esetén vissza kell-e küldenie egy ügyet további megfontolás céljából a felszólalási osztálynak.

A felszólalási eljárásban a felszólalási osztály azt állapította meg, hogy a főkérelem és hét segédkérelem nem volt egyértelmű az „energiaállapot” kifejezés miatt, amelyet különböző paraméterek számításához használtak. A szabadalmas fellebbezett a döntés ellen, azzal érvelve, hogy eljárási sérelem történt, mert a felszólalási osztály nem megfelelően vette figyelembe az 1–7. segédkérelmet, és mert a szabadalmasnak nem adták meg a jogot a meghallgatásra. A fellebbező szabadalmas azt kérte, hogy ha fellebbezésének főkérelmét elutasítanák, az ügyet küldjék vissza a felszólalási osztálynak az első hét segédkérelem megfontolása céljából.

A tanács megjegyezte, hogy a kifogásolt „energiaállapot” kifejezés jelen volt valamennyi benyújtott kérelemben. Annak ellenére, hogy a felszólalási osztály és a szabadalmas eltérő véleményen volt a felszólalási jegyzőkönyv egy pontjával kapcsolatban, a tanács úgy döntött, hogy nem küldi vissza az ügyet a felszólalási osztálynak, mert a kifejezés („energiaállapot”) jelen volt valamennyi kérelemben, az ügy már régóta húzódott, és a felszólalási osztálynak való visszaküldés további késedelmet okozna. Emellett nincs olyan abszolút törvényes rendelkezés, amely két fórum előtt folyó ügyre vonatkozna, és a felszólaló is kifogásolta az ügy visszaküldését. Mindezek alapján a tanács elutasította a fellebbezést.

28. A *T 823/11* ügyben a tanácsnak azt kellett eldöntenie, hogy a vizsgálati osztály eljárási sérelmet követett-e el az ügy túl hosszadalmas kezelésével.

A bejelentő 1996 májusában nyújtott be szabadalmi bejelentést, és annak alapján 1997. decemberben indított nemzeti szakaszt az ESZH-nál. A hivatal 1999. februárban adott ki kiegészítő kutatási jelentést, és a vizsgálati osztály 2004. júniusban adta ki az első felhívást. A bejelentő erre a megadott határidőn belül válaszolt. 2005. és 2007. augusztusa között a hivatal további vizsgálati jelentéseket adott ki, amelyekre a bejelentő időben válaszolt. A hivatal a bejelentőt 2010. márciusban kiadott felhívásában szóbeli meghallgatásra idézte be. Ezen a meghallgatáson a vizsgálati osztály a bejelentést feltalálói tevékenység hiánya miatt elutasította.

A hivatal nem fogadta el a bejelentő által elkésve benyújtott segédkérelmet, mert az nem hátrította el a korábban közölt kifogásokat. Ez ellen a bejelentő fellebbezést nyújtott be.

A tanács megállapította, hogy a vizsgálati osztály eljárási sérelmet követett el azzal, hogy a bejelentés napjától számított 14 év eltelte után adta ki az ügyet elutasító első végzést. Emellett azt is megállapította, hogy sem a vizsgálati osztály írott döntésének indokolása, sem a megtámadott döntése nem volt kielégítő. Mindez lényeges eljárási sérelmet jelentett, azonban maga a késedelem „különleges körülményeket” képezett, aminek következtében helytelen lett volna az ügyet visszaküldeni az első foknak csupán alaki okok miatt. A tanács azonban a fellebbezést elfogadta, és megállapította, hogy a segédkérelemben feltalálói tevékenység található. Ezért az ügyet visszaküldte a vizsgálati osztálynak további megfontolás céljából azzal az ajánlással, hogy a korábbi késedelem miatt az üggyel gyorsan foglalkozzanak.

29. A T 736/14 ügyben a tanácsnak abban a kérdésben kellett döntenie, hogy eljárási sérelemnek minősül-e a vizsgálati osztálynak egy segédkérelmet elutasító döntése.

A vizsgálati osztály elutasított egy bejelentést azon az alapon, hogy nem nyújtottak be hozzá kérelmet. Ez ellen a bejelentő fellebbezést nyújtott be. Az elővizsgálat alatt a vizsgálati osztály részleges kutatási jelentést adott ki, mert az elővizsgáló azt hitte, hogy a bejelentés két találmányt tartalmaz. A bejelentő megfizette a kutatási pótdíjat. Ezt követően a vizsgálati osztály bővített európai kutatási jelentést adott ki, amely mindkét találmányra vonatkozott. A bejelentőt felhívták, hogy közölje, melyik találmányra alapozzák a további eljárást. Válaszként a bejelentő a módosított igénypontokon alapuló második találmányra nyújtott be főkérelmet, míg az első találmányra, amely szintén módosított igénypontokon alapult, segédkérelmet nyújtott be.

A vizsgálati osztály egy ezt követő közleményben elutasította a segédkérelmet, mert az nem volt egységes, és tárgya „a priori” nem volt új. Egyúttal közölte, hogy a további vizsgálat a főkérelmen alapulna.

A bejelentő azzal válaszolt, hogy ismét benyújtotta az 1. találmányra vonatkozó segédkérelmet új főkérelemként. Ezután a vizsgálati osztály szóbeli tárgyalásra hívta fel a bejelentőt, és egyúttal közölte, hogy az új főkérelem nem fogadható el.

Bár a tanács számára nyilvánvaló volt, hogy a bejelentő nem válaszolt egyértelműen arra a felhívásra, hogy válasszon egy találmányt, a vizsgálati osztály válaszként nem tisztázta a bejelentő számára, hogy szükséges egyértelműen megjelölnie az előnyben részesített találmányt, mert ez ügyrendileg fontos a további vizsgálathoz. Ehelyett a vizsgálati osztály elutasította a segédkérelmet.

A tanács megállapította, hogy lényeges eljárási sérelem történt, mert a bejelentő nem kapott további lehetőséget nyilatkozattételre. Ezért engedélyezte a fellebbezést, és az ügyet visszaküldte a vizsgálati osztálynak.

Részvétel szóbeli meghallgatáson

30. A T 133/12 ügyben a tanács döntésében kifejtette, hogy mik a következményei annak, ha a fellebbező fél visszavonja szóbeli meghallgatásra vonatkozó kérelmét.

A fellebbező fél visszavonta szóbeli meghallgatásra vonatkozó kérelmét, valamint korábban benyújtott igénypontkérelmeit, és három új kérelmet nyújtott be, mindegyiket egy hónappal a tervezett meghallgatás előtt.

A szóbeli meghallgatás a fellebbező fél távollétében ment végbe, és a tanács a későn benyújtott kérelmeket nem fogadta el, mert a fellebbező fél elmulasztotta a lehetőséget, hogy szóban közölje, miért kellene elfogadni azokat.

Mínt hogy az eredeti kérelmeket visszavonták, a tanács előtt nem maradtak kérelmek, ezért elutasította a fellebbező fél kérelmét, hogy az ügyet utalják vissza a vizsgálati osztálynak.

Elsőbbség

31. A T 1983/14 ügyben a tanácsnak abban a kérdésben kellett döntenie, hogy elfogadható-e a bejelentőnek „egyetlen ügyletre” vonatkozó álláspontja.

A felszólalási osztály megállapította, hogy a szabadalom nem volt jogosult egy írországi szabadalmi bejelentés elsőbbségére, mert nem volt közvetlenül és egyértelműen levezethető az elsőbbségi iratból.

A szabadalom mobiltelefonok feltöltéses fizetésére vonatkozott olyan rendszerben, amelyben a feltöltéses fizetések egyetlen ügyletként jelentkeztek, ha más tárgyak vásárlásával egyidejűleg kerültek sorra (vagyis nem kellett két különálló fizetőállomást használni a tárgyak vásárlásáért és a feltöltésekért).

A tanács megállapította, hogy az „egy ügylet” jellemzőt nem lehetett közvetlenül és egyértelműen leszármaztatni az elsőbbségi iratból, mert az csupán feltöltéses fizetésekre vonatkozott, de más tárgyak vásárlására nem. Ennek következtében a szabadalmi igénypontok nélkülözték az elsőbbséget, valamint az újdonságot is, mert a találmányt az érvénytelenül igényelt elsőbbség napja után, de az elsőbbség nélküli bejelentési nap előtt már gyakorlatba vették.

A fentiek miatt a tanács a fellebbezést elutasította.